

удариха на кждето имъ видятъ очитѣ. Първо скочи смѣлото пѣтле. То подхвъркна съ малкитѣ си крила и се намѣри чакъ на най-високото мѣсто въ курника. Като видѣ, че е на сигурно мѣсто, то се опери пакъ, проточи шия и поиска да изкукурига, за да уплаши страшното. Но гласътъ му не достигаше и то повтаряше само: „Ки-ки-ки-ки!“

Страшното се изкачи на покрива на курника, поблиза се нѣколко пѣти и избѣга нататъкъ. Това бѣше котаракътъ на съседитѣ.

Като разбраха това, пиленцата си отдѣхнаха. Първо се окопоти пакъ смѣлото пѣтле. То скочи отъ мѣстото, кждето бѣше се скрило, и започна да се надсмива на другитѣ:

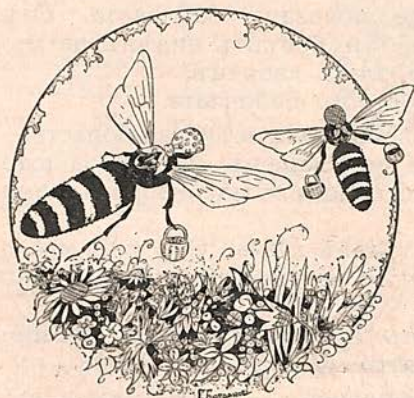
— Страхливци! Всички сте страхливци! Нали ви казахъ, че нѣма нищо страшно.

После, като поотърси крилцата си, добави:

— Добре, че пакъ азъ го уплашихъ. Като изкукуригахъ, веднага избѣга.

Н. Гарваловъ

ПЧЕЛИЦИ

Ой, пчелици,
Хубавици,
Най-имотни
И работни,
Не почивате,
Не заспivate.
Весдень дирите
И събирате
Низъ поляни ароматни,
По гори и ниви златни—
Отъ цвѣтець на цвѣтець
Благъ медецъ...

И. Стубель